

приказка, че вампир броди в къщата ви И децата с
страх минаваха вечер край плета.

Калина. (Вслушана тихо рони сълзи).

Б. Краса (Кръсти се) Ох, ох — на душманина си не желая туй.

Калина. Ами каква е тази грамада камъни сред двора?

Б. Краса. По-лани, като се засуши . . . че като взе да
мре добитъка . . . зеха да казват хората, че вампир бродял
тждява и като се сжбраха; подгониха го, че сред двора.
Всеки който доде — и камък хвърли в двора И всеки
който минаваше после край къщи, неотминаваше да не хвърли
от улицата камък тук—ех, страх да те сжземе!

Калина. (Вслушана, само поема от сълза заджхана.)

Б. Краса Куче ли побесней — в вашата градина ще се
скрий и по цели нощи ще вие; кукумявка ли се от некжде от-
късне—на вашия кумин гнездо ще свие — и в тъмни нощи
— полунощи, кога се всичко наоколо притай — ще замаяка,
като че плаче Да беше от некжде да я чуеш — би заплакала!
А зиме, като запищят хали по Игнажден и навите се
разплачат по реката — все тука ще се сжберат и с капаци-
тите по прозорци ще играят; по тавани ще се догонват, че
чак до като първи петли пропеят. Страх да те сжземе!
(Кръсти се) Аз сжм стара и мене ме хващаше страх, през прага
ви глава да подам.

Калина. Майчице, майчице!

Б. Краса. Хеле пак Косйо: — Господ живот и здраве
да му дава. Дочул за туй, домиляло му — и слезе от Балкана.
Аз, кай, от вампири се не боя. Ще дода и ще я чакам.
Докара си стадото и вечер ношува тук. По-леко му било на
душа, кай, тук; пжк и аз като самичка прибрах се при него,
домиле ми за него.

Ех, младини—младини! По тебе йоще милее Не му
даде сжрдце да се задоми Пжк колко, колко, момичета
го искаха!

Калина. Тжй!

Б. Краса. Колко те обичал, горкия! Йоще като замина
ти — той си отведе стадото в Балкана.

Калина. От тогаз!

Б. Краса. И кой знай дали би слезал, ама от где е чул
че на седмата година ти пак си щела тук да се вжрнеш и . . .
доде си, и чака.

Калина. Чака!

Б. Краса. Първа севада, Калино, като първи сжн.

Джлго мжлчание.